

28

БЪЛГАРСКА ДЕМОКРАТИЧНА МЛАДЕЖ

НАЦИОНАЛЕН ИЗПЪЛНИТЕЛЕН СЪВЕТ

София 1040
бул. „Ал. Стамболийски“ 11
тел. 87-26-89
факс 80 14 51

00-94/14, 07.92г.

Орландошев
и др. № 18/92г.

ДО
КОНСТИТУЦИОННИЯ СЪД
НА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ

~~Господин Председател на Конституционния съд~~
~~Господин~~
Дата *17. VII 1992г.*

ПИСМЕНО СТАНОВИЩЕ

ОТ НАЦИОНАЛНИЯ ИЗПЪЛНИТЕЛЕН СЪВЕТ

НА БЪЛГАРСКА ДЕМОКРАТИЧНА МЛАДЕЖ

ПО КОНСТИТУЦИОННО ДЕЛО N 18/92 ГОД.

УВАЖАЕМИ ГОСПОДА СЪДИИ,

Българска демократична младеж /БДМ/ получи писмо 254 /к.д. 18/92г. от 06.07.1992 година на господин Председателя на Конституционния съд, с което ни изпраща Вашето определение от 2 юли 1992 година по посоченото конституционно дело и прерисът от искането на Президента на Република България за установяване на противоконституционността на чл. 10а от Закона за пенсиите /§ 6 от Закона за изменение и допълнение на Закона за пенсиите - дв., бр. 52 от 26 юни 1992 г./

В това определение Вие присматете, че БДМ като правоприсмник на ДКМС е заинтересувана от изхода на делото институция, поради което ни давате възможност да изразим писменното си становище.

Изявявам от името на организацията благодарността за предоставената ни възможност да изразим официално пред Конституционния съд нашето становище по цитирания по-горе текст от Закона за пенсиите и прилагам на Вашето внимание следните аргументи:

1. Изцяло споделям виждането на Президента на Република България подал до Вас искането, че въпросният законов текст противоречи на основния конституционен принцип залегнал в чл. 6 от Конституцията, който прокламира равенството пред закона и забрана за ограничаването на правата на гражданите и недискриминация.

Всеки гражданин на Република България има право на обществени осигуровки и лишаването от това право с нарушаване разпоредбите на Конституцията ни.

От 1976 г. за Република България са в сила международния пакт за гражданските и политическите права и международния пакт за икономическите, социалните и културните права и текстовете на тези пактове са част от вътрешното право на Република България, съгласно нейната Конституция - чл. 4, ал. 4.

Тези пактове представляват международни договори, обвързващи държавните, които ги ратифицират. Според тези международни договори човешките права са неотменими и неприкосновени за всички членове на човечеството, каквито членове са и българските граждани.

И двата пакта съдържат норми, забраняващи всички форми на дискриминация при упражняването правата на човеска,

тъй като всички хора са равни пред закона и се ползват с еднаква закрила пред него.

Всеки човек има право на всички права и свободи, залегнали в нашата Конституция - чл. 6 и в тези международни пактове без никакви различия, основани на раса, цвят на кожата, пол, език, религия, политически или други възгледи, национален или социален произход, материално, обществено или друго положение.

Тези пактове прокламират и човешкото право на всеки човек на жизнено равнище, включително храна, облекло, жилище, медицинско обслужване и необходимите социални грижи и всичко, което е необходимо за поддържане на неговото и на семейството му здраве и благосъстояние. Човекът има право на осигуряване във всички случаи на лишаване от средства за съществуване по независещи от него причини.

Новият чл. 10а от Закона за пенсиите, влиза в остро противоречие с всички тези принципи и норми на цитираните и ратифицирани от нашата държава международни пактове за човешките права и родната ни, демократична по своята същност Конституция.

Съгласно чл. 2 от международния пакт за гражданските и политическите права всяка държава - страна по същия: "се задължава да зачита и гарантира на всички лица, намиращи се на нейна територия и под нейна юрисдикция, признатите им от този пакт права без разлика на раса, цвят на кожата, пол, език, религия, политически или други

убеждения, национален или социален произход, имотно състояние, рождение или всякакви дурги признаци".

Освен това, по силата на същата разпоредба, всяка държава е длъжна да присма такива законодателни или други мерки, които са необходими за осъществяването на правата, които са признати с цитирания по-горе пакт.

Вместо това, у нас се гласува и влиза в сила законовата разпоредба на чл. 10а от Закона за пенсиите, която отнема човешки права и води до отрицателни последици и създава различия по отношение на отделни граждани и група от граждани, на основата на някакъв социален признак, т.е. те се лишават от правото да имат нормално жизнено равнище, лишават се от правото на прехрана, облекло и нормално човешко благосъстояние, като не им се признава за трудов стаж времето, през което са работили и са били социално осигурени в определени партийни органи и организации и им се отнема правото на актуализация на пенсиите, което правозаконът признава за всички заварени пенсионери.

А по съществуващото законодателство тези категории граждани са осъществявали своето право на труд и като равни пред закона /вж. чл. 6, ал. 2 от Конституцията/ и при недопускане на никаква организацията на правата на гражданите от страна на Конституцията изведнъж един нов текст от закон въвежда забрана за реализиране на човешкото право на нормален човешки живот и изземва права дадени от Конституцията на Република България, с което си съдържаем този текст се явява противоконституционен.

Равенството на лицата пред закона означава еднаква законна закрила и следователно закона трябва да осигурява на всички лица ефикасна закрила против всякаква дискриминация, основаваща се на раса, пол, религия, политически или други убеждения, национален или социален произход или всякакви други признаци.

С новия текст 10а от Закона за пенсиите се отнемат дадените гаранции от страна на Конституцията против всякаква дискриминация и равенство на гражданите пред закона /чл. 6 от Конституцията/, както и принципът че основните права на гражданите по Конституцията са неотменими - чл. 57 от същата.

Излиза, че само един текст от Закон може да отмени дадените права на гражданин по Българската Конституция, която иначе е Основен Закон действащ в нашата страна.

Следователно считаме, че се налага извода, че не само не уважаваме и не съблюдаваме международните конвенции, които сме ратифицирали, но също така пренебрегваме и грубо нарушаваме нашата родна Конституция, която е част от нашите български закони или нарушаваме със закон нашите действащи закони и основни законови принципи.

Тогава, какви права може да има в една държава след като се забранява тяхното упражняване, ношо повече, въведена е забрана на правото на задоволително жизнено равнище, на правото на достатъчна храна, облекло и подобряване на условията на живот и не на последно място

отнемане на основното човешко право на всеки човек да бъде защитен от глад.

При несъблюдаване на елементарните човешки права на живот едва ли е нужно да се коментира противоречието на чл. 10а от Закона за пенсиите с международния пакт за защита на гражданските и политическите права, където в чл. 2 е казано, че всяка държава се задължава да зачита и гарантира на всички лица, намиращи се на нейна територия признатите им от цитирания пакт права, без разлика дори на политическите им убеждения и държавата се задължава да създаде такива законодателни разпоредби, които да гарантират реализирането на човешките права на еднаква законна закрила и ефективна закрила против всякаква дискриминация.

Международния пакт за гражданските и политическите права задължава държавите, които са страни по него да представят доклади за взетите от тях мерки за осъществяване на правата, признати от този пакт за постигнатия напредък при ползуването на тези права.

Ако трябва да говорим за противоречието на чл. 10а от Закона за пенсиите с разпоредбите на Конвенция 111, според която несъществуваат никакви ограничения - персонални и професионални и недопускане на никаква дискриминация по повод на политически или други убеждения.

Чл. 1 на цитираната конвенция се стреми да дефинира понятието "дискриминация" търсейки в своята дефиниция отражението му в Европейските законодателства, на

държавите, членове на МОК, като тази дефиниция я намираме и в чл. 6 на нашата Конституция.

Разумът на конвенцията е търсел защита на свободата на възгледите на всеки индивид, но не само по повод той да изказва свободно своите възгледи и политически убеждения, а така също да му се даде възможност действително да допринася с възгледите си на политическия, икономическия и социалния живот. За да бъде ефективна защитата на политическите виждания трябва да обхваща колективната защита на тези хора, а не да се въвеждат норми, които да ограничават човешкото право на съществуване на тези хора, чрез въвеждане на икономически мерки срещу тях.

Чл. 10а от Законан за пенсиите дава правна възможност за изключване на голям брой хора от социалния живот, без да се отчита, че по време на полагания от тях личен труд са внасяни редовни осигуровки, определени от тогавашното законодателство. Клаузата на чл. 10а от Закона за пенсиите с типична дискриминационна клауза и с типичен пример на проява на принципа на виновност - колективна, а не персонална, без да се съблюдават индивидуалните човешки права, като невъзможност за обратно действие на материален закон, изключва невинността, като се признава вината без да е доказана, игнорира се правото на защита, поради нарушено право, с което се противоречи на основни принципи на Конституцията на Република България.

Като изразявам убеждението, че почитасмия Конституционен съд ще приеме своето решение в пълно

съответствие с Конституцията на Република България, още веднъж от името на Българска демократична младеж заявявам пълната подкрепа на искането, отправено от Президента на Републиката да се установи противоконституционността на чл. 10а от Закона за пенсиите § 6 от Закона за изменение и допълнение на закона за пенсиите - дв. бр. 52/92 г.

Готови сме също така да изложим допълнителни доводи и да представим доказателства, ако такива ни бъдат поискани на основание чл. 18, ал. 2 от Закона за Конституционния съд.

13 юли 1992 г.

ГР. СОФИЯ

С УВАЖЕНИЕ!

ПРЕДСЕДАТЕЛ НА БДМ:

/ИВ. АТАНАСОВ/

